

Publicerad 2007-08-31 00:07 av -Ulla Tilemo-

Funderar ofta över livet, och hur vi ser på det, vilket förhållningssätt vi har etc.

Livet är en resa

På livets resa finns det både sjukdomar, olyckor, död.

Det är människans öde, vi delar det rättvist allihop.

Ingen kommer undan. Här råder jämlikhet.

Vi har olika utrustning för att klara påfrestningar,
och lära oss av det vi får uppleva. Alla är vi olika, har olika
inlärningsstilar och inläringstider.

Förutom de upplevelser vi bär med oss bör hänsyn tas till
vårt genetiska arv, vår kultur och miljön vi lever i.
Jämn fördelning låter troligt.

Vad är det som gör att somliga människor förmår uthärda
oerhört tunga upplevelser genom sina liv och ändå förbli
intakt orubbliga i sin personlighet.

Andra har absolut alla förutsättningar att vara människor
på alla plan, men är det inte....Vår förmåga till anpassning
ger oss möjligheter till förändring. Vilken potential....

Vi reser genom livet med tunga bagage eller lätta, kanske
helt utan väska. Men reser gör vi. Somliga stannar vid alla
hållplatser för att nyfiket se sig som. Andra vill helst hem.

Några förstår resans begränsade längd. Andra tror att
resan håller exakt samma fart, kvalité och längd som från
start. Är livets resa ett rakt streck och döden en punkt?

Om livet är ett streck mellan de två punkterna födelse
och död, förutsätts att resan är begränsad enbart till vad
vi ser och hör.

För andra är livsresan divergens, konvergens - vågrörelser.

Ju äldre man blir desto fler åldrar har man inom sig att
relatera till. Man kanske till och med kan tro att man blir
klokare ju längre resan är. Vad tror man och vad är att tro?

***** *den som upplevt äkta kärlek kanske vet*****

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren -Ulla Tilemo- med Poeter.se id #17193 innehar upphovsrätten